

ANAPXIA, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Τάσος Συμεωνίδης

(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)

Publication date: 15 December 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Στην μεταπολιτευτική Ελλάδα ο κανόνας της «δημοκρατίας» ορίζεται αναλόγως της αδυναμίας -- ή της άρνησης -- του επίσημου κράτους να καταδιώκει, να συλλαμβάνει και να τιμωρεί βαρύτατα εκείνους που καίνε, σπάνε, καταστρέφουν, και επιβάλουν καθεστώς τρομοκρατίας στους δρόμους των πόλεων.

Έχουμε «δυνατή δημοκρατία» όταν τα αποβράσματα των περιθωρίων δρουν ανεξέλεγκτα και χωρίς τον παραμικρό φόβο της τιμωρίας: η δημοκρατία όμως καταρρέει όταν η αστυνομία (σπανίως) επεμβαίνει, όπως είναι το καθήκον της, για να προλάβει εγκληματικές πράξεις και φθορές της δημόσιας περιουσίας.

Ο κανόνας αυτός εφαρμόστηκε και εφαρμόζεται *απαράβατα από όλες ανεξαιρέτως τις μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις*. Στην παρούσα συγκυρία όμως έχει πάρει διατάσεις αχαλίνωτης εθνικής κρίσης.

Κύριοι υπεύθυνοι αυτής της έκτακτης και επικίνδυνης κατάστασης είναι οι ψευδομπολσεβίκοι που παριστάνουν την σημερινή «λαοπρόβλητη» κυβέρνηση, οι οποίοι έχουν συνήθειες με βαθιές ρίζες στο δικό τους πρόσφατο παρελθόν της συνεχούς πολιτικής υπονόμευσης, της υποστήριξης κάθε «λευτέρης πρωτοβουλίας» (δηλαδή κάθε αναρχικής

συμμορίας), και της συνεχούς τροφοδότησης βίαιων ταραχών εις απόδειξη της δύναμης του «λαού ενωμένου ποτέ νικημένου».

Αλλεπάλληλα βίαια επεισόδια τις τελευταίες εβδομάδες συνθέτουν πρωτοφανή εικόνα απαράδεκτης και ανεξέλεγκτης βίας και διάλυσης.

Ροπαλοφόροι εφορμούν σε δημόσιες υπηρεσίες και πανεπιστήμια, καταστρέφουν, ρημάζουν, ξυλοκοπούν και αποχωρούν ανενόχλητοι. Κουκουλοφόροι-μασκοφόροι κάνουν ρεσάλτο σε σταθμούς Μετρό και καταστρέφουν εισπρακτικά μηχανήματα αξίας εκατοντάδων χιλιάδων· ουδείς τους ενοχλεί και ουδείς τους καταδιώκει.

Τα Εξάρχεια έχουν γίνει γκέτο συμμοριών και βίαιων περιθωριακών στην καρδιά της Αθήνας· ουδείς τολμά ακόμα και να *σκεφθεί ότι απαιτείται κυριολεκτικά στρατιωτική επιχείρηση* για να επιστρέψει η περιοχή σε κατάσταση μιας στοιχειώδους ευνομίας· το δύσμοιρο Πολυτεχνείο, μουτζουρωμένο, δύσοσμο, ημικαταστραμμένο, έχει γίνει σύμβολο της πανελληνίας ανομίας, πεζοδρομιακής τρομοκρατίας, και αναρχίας, αλλά και της απαράβατης υποχρέωσης των κυβερνήσεων να παρακολουθούν *αμέτοχες και αδιάφορες την κατάλυση των πάντων από τρομοκρατικές μειοψηφίες*.

Θλιβεροί πρωταγωνιστές αυτού του εθνικού δράματος είναι «οι καθ' ύλην» εκάστοτε υπουργοί και παρατρεχάμενοι που παίζουν ρόλους «ψυχραιμων» διαχειριστών της κατάστασης από τα παράθυρα της τηλεόρασης.

Το αιώνιο και κοινό χαρακτηριστικό των αστείων τους ισχυρισμών είναι η ανάγκη «ψυχραιμίας» για την αποφυγή «αντιδράσεων που περιορίζουν τα ατομικά δικαιώματα». Είναι δε γεγονός αξιοσημείωτο, αλλά και ψυχολογικό φαινόμενο, το ό,τι κανείς και ουδείς μεταξύ των «καθ' ύλην» δεν αναφέρεται *ποτέ* στο χρηματικό κόστος των τεράστιων ζημιών που υφίστανται κράτος και ιδιωτικές περιουσίες από την αδιάκοπη αυτή εμπόλεμη κατάσταση στις μεγαλύτερες πόλεις της χώρας.

Ο μακάβριος χορός του γενικού άνομου ξεχαρβαλώματος συμπληρώνεται από την διστακτικότητα ή και ανικανότητα της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης να δικάζει και να τιμωρεί τους «κομάντος πόλης» αποφασιστικά και αμετάκλητα.

Στο βάθος βεβαίως κινούνται διάφοροι υπουργοί «δικαιοσύνης» που ιδροκοπούν προσπαθώντας να διευκολύνουν πάσης φύσεως εγκληματίες και τρομοκράτες με συνεχείς «παρεμβάσεις υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και νομοθετήματα αποφυλάκισης. Εκείνοι που διακρίνουν μια «συναισθηματική» σχέση μεταξύ πολιτικάντηδων παρόμοιας κοπής και των πάσης φύσεως εγκληματικό-αναρχικών στοιχείων δεν κάνουν απολύτως κανένα λάθος· απλώς διαπιστώνουν μια από τις θεμελιακές αλήθειες του μεταχουντικής μας «δημοκρατίας».

Είναι όμως σφάλμα μέγα να αποδώσουμε αποκλειστικά την ευθύνη για το χάος που επικρατεί στους άθλιους μικροπωλητές που παριστάνουν τους πολιτικούς στην «ισχυρή» Ελλάδα, αυτήν του «σκληρού πυρήνα» της πλέον εξόφθαλμα αντί-δημοκρατικής και ημιολοκληρωτικής ευρωπαϊκής «ένωσης».

Η ευθύνη για την κατάρρευση πρωτίστως αφορά *συλλογικά την ελληνική κοινωνία* που ασμένως παρακολουθεί τον χαλασμό χωρίς έστω και ασθενή αντίδραση.

Όσο κι αν ψάξει κανείς στα αρχεία της μεταπολίτευσης δεν πρόκειται να βρει την παραμικρή πρωτοβουλία «φορέων» με μοναδικό στόχο *την δημόσια ασφάλεια και την προστασία της περιουσίας*. Δεν πρόκειται να ανακαλύψει την παραμικρή διαμαρτυρία από σωματεία και ενώσεις, όπως, ας πούμε, των δικηγόρων, που να εγκαλεί, πέρα από ρητορικές γυμναστικές, κυβερνήσεις και «κοινωνικούς εταίρους» για την κατάρρευση της εσωτερικής ασφάλειας και την συνθηκολόγηση με την τρομοκρατία· δεν πρόκειται να συναντήσει καμιά απολύτως δημόσια ενέργεια «εγκρίτων», όπως π.χ. πρυτάνεων, ακαδημαϊκών, και διανοουμένων, που να *απαιτεί την επιβολή τάξεως και την βαριά τιμωρία των «λεύτερων» συμμοριτών*.

Κακά τα ψέματα σήμερα ο διαβόητος «μέσος πολίτης» βρίσκεται σε κατάσταση αγελαίας πνευματικής νάρκωσης και απουσία αυτοσυντήρησης. Δηλητηριασμένος από την αδιάκοπη προπαγάνδα μιας πρόστυχης αριστερότροπης κλίκας από το '81 και μετά, έχει πια παραλύσει και εγκαταλείπει κάθε ενστικτώδες ερέθισμα αυτοσυντήρησης και την εκ φύσεως τάση του ατόμου να διακρίνει την απειλή και να προετοιμάζεται για άμυνα.

Η αγελαία συμπεριφορά δεν είναι φυσικά αποκλειστικότητα της σημερινής ελληνικής κοινωνίας, ανθεί και κατορθώνει πολλά σε όλες τις χώρες του κόσμου. Αλλά ακόμη και σε

τέτοιες πρωτόγονες εκφάνσεις της κοινωνίας, όπως αυτό το αίσθημα της αγέλης, υπάρχουν βαθμίδες αρνητικές ή θετικές. Άλλη είναι η κοινωνία που όταν περάσει ένα ορισμένο όριο αυτόματα ξεκινά την άμυνα· και άλλη είναι εκείνη που παθητικά αποδέχεται και συνεχώς υποχωρεί υπομένοντας την κλιμάκωση της βίας, την έκρηξη του εγκλήματος, και τις ανήθικες και προσβλητικές ψευτιές των πολιτικών γυρολόγων.

Η πρώτη μπορεί να *επιβάλει* κάποια πρόοδο· η δεύτερη απλώς παρακολουθεί περιμένοντας τον εκτελεστή της.

Εκείνοι που έχουν το άχαρο καθήκον να παρακολουθούν και τα καταγράφουν την επέκταση και καθημερινή εμβάθυνση της γενικευμένης ανομίας δίκαια απελίζονται. Μια Ελλάδα φυλλορρούσα δημογραφικά με τρύπια σύνορα, χρεοκοπημένη και δούλα των δανειστών, με σταθερά αυξανόμενη την απειλή από τις ανεξέλεγκτες ροές ξένων πληθυσμών, με ογκούμενη την τουρκική απειλή, και με ξεχαρβαλωμένη και καταρρέουσα εσωτερική ασφάλεια έχει πάψει να είναι στοιχειωδώς προετοιμασμένο κράτος για να αντιμετωπίσει τα επερχόμενα (ταχέως) χειρότερα.